

Božia túžba

V týchto dňoch sme v mnohých častiach sveta v karanténe. Niekde dokonca museli zrušiť aj verejné slávenie Eucharistie. Prosme Boha, aby táto situácia rýchlo prešla a On sa mohol opäť dotýkať našich duší v sviatostnom prijímaní.

08.04.2020

23. apríla 1912 mal svätý Josemaría prvé sväté prijímanie. V tento deň „sa Ježiš prišiel zmocniť môjho srdca“, spomínal na to po rokoch s vďačnosťou.

Aj keď sme to my, kto vo svätom prijímaní prijíma Ježiša, v skutočnosti je to On, kto prijíma nás. My ho pozývame do svojho príbytku, no je to On, kto nás čaká v tom svojom. To On je naším hostiteľom. Naša túžba po ňom je len slabým odrazom toho, ako On túži po nás. My vyjadrujeme svoju túžbu prijať ho niekoľkokrát denne v duchovnom prijímaní, no Jeho túžba po intimite s každým z nás je mnohonásobne vrúcnejšia a naliehavejšia: „Veľmi som túžil jesť s vami tohto veľkonočného baránka skôr, ako budem trpieť“ (Lk 22,15).

Aj my si želáme, aby naše srdce horelo túžbou po ňom, po tom byť s ním jedno. Môžu nás utešiť slová svätého farára z Arsu, ktorý povedal: „Jedno duchovné prijímanie pôsobí v duši ako závan vetra vo vyhasínajúcom žeravom uhlíku. Vždy, keď budeš cítiť, že tvoja láska k Bohu chladne, pomodli sa rýchlo

jedno duchovné prijímanie“ (sv. Ján Mária Vianney, *Kázania*).

Nevyhnutní pre Boha

Veľa ľudí na svete je v týchto dňoch v karanténe. Mnohí z nás možno nemôžu ísť na svätú omšu. V niektorých krajinách boli zrušené bohoslužby. Ale Pán tam stále zostáva. Čaká na nás. Túži po nás. Úpenlivo ho prosíme, aby táto situácia rýchlo prešla a On sa mohol opäť *dotýkať* našich duší v sviatostnom prijímaní. Bojíme sa, že táto Pánova vynútená *neprítomnosť* ochladí našu lásku. Po rokoch každodenného prijímania je nám jeho sviatostná prítomnosť možno na dlhé obdobie odoprená. Ježiš o našej zbožnej túžbe vie, ale nechce, aby sme sa kvôli tomu trápili, práve naopak. Jeho fyzická odlúčenosť nám môže pomôcť viac si vážiť nezaslúžený dar častého prijímania, láskyplnú blízkosť Boha, ktorý sa

stáva chlebom, a pokornú službu kňazov, ktorí ho sprítomňujú svojimi slovami a skutkami.

V týchto dňoch si môžeme lepšie uvedomiť, ako je s nami Boh rád, ako sa na nás teší ten, ktorý je Pánom večnosti, ten, ktorý – ako hovorí svätý Josemaría – nič nepotrebuje, no „pohnutý láskou sa nechce zaobísť bez nás“ (porov. Ísť s Kristom, 84).

Svätosť v tom obyčajnom

Svätosť, ktorú má pre nás Boh pripravenú, je možno dosiahnuť uprostred sveta, vo všednosti, uprostred každodenných okolností. Možno si ani tí najstarší nepamätajú na takúto situáciu, v akej sa teraz nachádzame. A predsa je dnes súčasťou našej „každodennosti“. Teraz nás Boh prosí, aby sme ho hľadali v karanténe. Nebolo by správne chcieť ho hľadať v niečom mimoriadnom, v riskantnom vychádzaní von, ak je múdrejšie

zostať doma. Poslúchať našich rodičov, alebo možno naše deti alebo doktorov, a samozrejme zdravotnícke orgány, sú postoje vlastné svätým. Spojenie s Bohom je zdrojom ich pokoja, s ktorým prežívajú každý okamih. Vedia, že Boh koná vždy prostredníctvom nástrojov, že ich Boh miluje, aj keď to sami nevnímajú a nemôžu si to ani nijak overiť.

Nevieme, na ako dlho nám bude prijímanie Eucharistie odoprené, vedzme však, akú nesmiernu hodnotu majú v Božích očiach tieto naše prejavy neutíchajúcej a úprimnej túžby. Už tisíce ľudí na celom svete sa naučilo od svätého Josemaríu modlitbu, ktorú ho naučil jeden dobrý piaristický mních:

„Chcel by som ťa, Pane, prijať s takou čistotou, pokorou a oddanosťou, s akou ťa prijala tvoja Najsvätejšia Matka, s duchom a horlivosťou svätých“.

Svätej Faustíne Kowalskej vraj Ježiš osobne zjavil, že ak sa budeme modliť niekoľkokrát denne duchovné prijímanie, uvidíme, ako sa naše srdce už v priebehu jedného mesiaca zmení. Toto obdobie môže byť pre nás veľkou príležitosťou zväčšiť svoje srdce a stotožniť sa s Božou túžbou.

Ide o veľmi smelú modlitbu, lebo sa neuspokojuje len s dobrými úmyslami. Chce dosiahnuť na tie najvyššie vrcholy, na aké kto kedy dosiahol. Duša sa chce vyrovnáť Panne Márii, požehnanej medzi ženami. Ale ani to jej nestačí, chce si úplne privlastniť horlivosť svätých. Všetko sa jej zdá byť málo k ucteniu si hosťa, ktorý si zaslúži všetko. A Boh jej dopraje, aby boli jej túžby vyslyšané. Boh očisťuje dušu, ktorá sa takto modlí. Ak je možné to takto ľudsky vyjadriť, Boh sa raduje z toho, ako sa jeho jednorodený Syn a jeho adoptívne deti milujú. A počas týchto dní môžeme Boha veľmi potešiť tým,

že si budeme plniť svoje bežné povinnosti a modliť sa mnohokrát za deň túto krátku modlitbu. Táto modlitba nám pomôže stretávať sa s Bohom nielen v niektorom neďalekom, no nateraz možno nedostupnom, svätostánku, ale aj v tisícich drobnostiach, ktorým sa doma venujeme.

Väzenie lásky

V týchto dňoch máme možnosť lepšie pochopiť toho, ktorý je už dvadsať storočí „dobrovoľne zatvorený, pre mňa, pre teba“ vo väzení lásky (porov. sv. Josemaría, Vyhňa, 827). Vo chvíľach, keď je pre nás spolunažívanie náročné, alebo keď nie je ľahké usmievať sa, môžeme hľadať útechu u toho, ktorý na nás čaká vo „väzení lásky“.

Ak by bolo treba utiahnuť si opasky, aby sme zvládli túto krízu, ak by na nás doľahla choroba, alebo ak by nás prepadla nuda, nech je nám útechou,

že Pán nikam neodišiel, že je prítomný v ľuďoch okolo nás, v ľuďoch, ktorí trpia alebo majú jednoducho strach. V momentoch, keď by bolo treba študovať bez skúšok alebo pracovať bez toho, že by nás šéf kontroloval, či surfujeme po internete, alebo bez toho, že by niekoho zaujímalo, či sme prišli včas, alebo či pomáhame s domácimi prácami, vtedy nám veľmi pomôže vedomie, že Pán nám pomáha, je s nami a s láskou nás povzbudzuje. Nikomu neležia na srdci naše túžby a utrpenie tak, ako jemu, ktorý o nich vie dokonca ešte skôr, ako my sami.

Svätý Jozef je jedným z tých svätých, ktorí sa dlhé mesiace živili duchovným prijímaním. Sníval o tom, aký bude malý Ježiš a určite sa o tom rozprával s Máriou. Išlo o mesiace príprav a túžob držať ho v náručí. Nikto mu v tom nemohol lepšie porozumieť než jeho snúbenica Mária. Nikto iný v ňom

tiež nemohol lepšie podporiť túto jeho horiacu túžbu. Jej slová boli pravdepodobne tým, čo zapálilo plameň nádeje v Jozefovi. Jozef bol pravdepodobne tiež svedkom toho, ako Mária hovorila vo svojom lone malému Ježišovi, ako sa teší na to, až ho pobožká, vezme ho do náručia, bude sa o neho starať, a nežne mu spievala ako tá najzamilovanejšia matka. Obaja sa určite čo najlepšie pripravovali na to, aby Bohu, ktorý sa stal človekom, prichystali to najlepšie privítanie, o akom sa mu len mohlo tu na zemi zdať.

Po sledovaní svätej omše v televízii alebo cez internet môžeme – aj keď Pána neprijmeme sviatostným spôsobom – zotrvať chvíľku vo vďakyvzdaní a chváliť ho za všetko dobré, čo učinil, a tiež za to, čomu teraz nerozumieme.

Diego Zalbidea

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/bozia-tuzba/](https://opusdei.org/sk-sk/article/bozia-tuzba/) (27.04.2025)